

CHƯƠNG 03

Quái Nhân Kỳ Di

N

ường Thế Dân tiến vào trong thấy hết sức quái lạ, ngoài cánh cửa chính ra thì không còn một ngõ ngách nào nữa cả.

Trong nhà chỉ có một chiếc giường ngủ chứ chẳng còn đồ vật gì khác nữa. Một điều quái lạ là không hiểu người bị mất vừa rồi đã biến đi từ bao giờ.

Quái nhân cất giọng như quỷ my:

- Tiểu tử! Ngươi bảo có một người chạy vào đây chẳng?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Quả đúng như vậy.

- Thế thì hắn ở đâu?

Đường Thế Dân quét mắt nhìn qua một cái, rùng động cõi lòng.

Quả thật đây là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Chẳng lẽ người bị mất là quý quái, ma my hay sao?

Một tiếng động khô khan nổi lên, Đường Thế Dân quay lại chỉ thấy cánh cửa lớn đã đóng ập lại. Đó là một cánh cửa bằng sắt, chắn song to lớn.

Quái nhân buông một loạt cười khà:

- Ha ha... Đây là vùng cấm địa của Phong Bảo, bất cứ một ai lọt vào đây đều chẳng còn mạng sống trở về, luôn cả bảo chủ tòa Phong Bảo cũng không ra ngoài quy củ.

Đường Thế Dân chấn động tâm thần, sự khiếp sợ lên đến cực độ.

Trong Phong Bảo này lại có một tòa nhà cấm địa lù lù như thế, quả thật là một chuyện quái gở.

Đường Thế Dân vô cùng hối hận, nhưng mọi sự đã lỡ rồi, không cách nào cứu vãn được nữa.

Điều đáng khiếp sợ là sự mất tích của người thần bí.

Hai bên giao đấu, người bí mật bị chàng đả thương, vậy tại sao hắn biến mất được?

Đường Thế Dân cố trấn tĩnh tinh thần, để lo đối phó với lão quái nhân trước mắt.

Như biết ý, quái nhân cười khà:

- Đây là gian nhà sắt, trừ khi tiểu tử biết phép ngũ hành, độn thổ, thăng thiên, bằng không chớ có ảo tưởng chạy đi đâu cả.

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Các hạ là ai?

Quái nhân cười ghê rợn:

- Từ xưa tới nay chưa có ai dám hỏi lão phu câu đó?

Đến đây tính quật cường của Đường Thế Dân nổi dậy. Chàng bình tĩnh trả lời:

- Vậy thì các hạ định xử trí tại hạ như thế nào?

Quái nhân trợn cặp mắt quái dị:

- Rất dễ dàng. Bây giờ lão phu để cho ngươi được quyền tự quyết lấy mình, như thế là xong.

Đường Thế Dân nắm chặt chuôi kiếm trong tay, bạo gan thét:

- Nếu tại hạ không chịu bó tay tự xử, thì các hạ toan liệu thế nào?

Quái nhân cười cuồng ngạo:

- Lão phu biết ý định của tiểu tử ngươi rồi. Ngươi muốn chống lại lão phu có phải không? Song, tất cả dự tính của ngươi đều hoài công vô ích, chỉ vì gian nhà này làm toàn bằng sắt, lại có nhiều cơ quan bí mật chuyển động, muốn lấy cái mạng nhỏ của ngươi như trở bàn tay.

Đường Thế Dân bốc cao hào khí:

- Cho dù tại hạ có phải chết ở chỗ này, nhưng chắc chắn các hạ cũng không thể nào còn sống sót.

Quái nhân sững sốt rồi cười khà:

- Tiểu tử! Ngươi tin võ công mình cao cường đến thế sao?

Đường Thế Dân sáng ngời cặp mắt:

- Tại hạ thấy cũng có chút hy vọng.

Âm thanh của quái nhân đột nhiên âm trầm như loài quỷ ma từ dưới đất mới chui lên:

- Tiểu tử, dù cho võ công ngươi có cao thâm đến mấy, cũng không thể nào giết chết lão phu được. Thủ pháp của ngươi có nhanh cách mấy cũng chưa mắg một cái ấn tay của lão phu. Nay lão phu chỉ cần ấn nhẹ nơi chiếc giường là tính mạng của ngươi coi như bị hủy diệt. Nói cho cùng, dù công lực ngươi xuất quỷ nhập thần, cũng chẳng làm sao mà vẫy vùng được. Dù một động tác, một cử chỉ là đưa ngươi vào ánh sáng của tử thần rồi. Còn nếu ngươi cứ đứng đấy thì ngươi tất phải chết đói chết khát. Ở trong tòa bí thất này hàng tháng đến ngày rằm, hoặc mừng một mới có người mang thức ăn đến một lần, mà ngày rằm thì vừa mới qua, lẽ nào ngươi chịu nhịn đói, nhịn khát suốt mười ngày hay sao? Bảo thật, dù lão phu không động thủ ngươi cũng chết đói trong tòa bí thất này một cách dễ dàng.

Tâm thần Đường Thế Dân rung động mãnh liệt, song đã thế chỉ còn sự liều lĩnh mà thôi.

Chàng lạnh lùng:

- Dù sao, tại hạ quan niệm rằng trước sau gì cũng phải chết. Vậy thì tại hạ còn lo sợ điều gì nữa. Chuyện thành bại chốn giang hồ giống như một cuộc đổ bác, không ăn thì phải thua có chi lạ đâu mà các hạ phải hăm he.

Nghe vậy, đột nhiên quái nhân vỗ tay như sấm nổ, rồi buông ra một loạt cười như tiếng còi ma làm chấn động cả tòa bí thất.

Đường Thế Dân sững sờ, chưa hiểu quái nhân có chủ ý gì mà lại vỗ tay và cười như thế.

Đến khi quái nhân dứt cười Đường Thế Dân hỏi:

- Các hạ cười chuyện gì vậy?

Quái nhân chợt hòa hoãn lại:

- Bình nhật lão phu không có ham thích một điều gì cả. Lão phu chỉ thiết món đổ bác mà thôi. Nay ngươi nhắc tới chuyện cờ bạc là nhắc tới đúng sở nguyện của ta rồi, cho nên ta vui thích mà cười, chắc ngươi cũng là một tay sành nghề đổ bác thế thì lão phu cùng ngươi chơi thử vài ván xem thế nào.

Đường Thế Dân nhíu cặp lông mày kiếm:

- Đánh bạc bằng cách nào?

Quái nhân trầm giọng:

- Đánh bằng tính mạng.

Lúc này Đường Thế Dân không còn khiếp sợ như trước nữa, dù sao quái nhân kia cũng là một người, chứ không phải ma quỷ.

Chàng lạnh lùng:

- Lấy tính mạng đánh bạc phải không?

- Đúng như vậy!

- Thế các hạ và tại hạ chơi theo lối cờ bạc nào?

- Đồ xúc xắc. Lão phu và ngươi sẽ ăn thua bằng lối cờ bạc đó.

Nói xong, quái nhân thò tay vào túi lấy ra một hột xúc xắc thật lớn, lại lấy thêm một cái bình bằng sứ đặt trên giường. Lão quái nhân tiếp:

- Tiểu tử! Ngươi biết chơi loại này chăng?

Đường Thế Dân gật gù.

- Vậy thì, chúng ta ăn thua bằng yếu (số 1) và lục (số 6) nếu trúng mấy số khác kể như bỏ, ngươi nghĩ thế nào?

Đường Thế Dân hỏi:

- Cách ăn thua như thế nào?

- Ai sáu điểm là kẻ đó thắng. Nếu ngươi ăn lão phu thì cứ ung dung tiến ra khỏi tòa bí thất này.

- Còn nếu hai người đồng điểm thì sao?

- Thì sẽ làm lại một lần nữa.

- Còn nếu tại hạ thua các hạ thì sao?

Quái nhân đưa chiếc bình sứ lên:

- Thì ngươi uống một giọt độc dược này tự tử là xong.

Đường Thế Dân toát cả mồ hôi lạnh. Khắp trong thế gian này đâu có một cuộc đánh cá nào quái gở lạ lùng như thế.

Đâu có ai cờ bạc mà lấy tính mạng của mình để hơn thua với nhau như lão nhân kỳ dị này.

Đường Thế Dân lại hỏi:

- Còn nếu các hạ gieo được số yêu thì sao?

Quái nhân đảo đôi mắt âm dương lạnh lẽo tợ băng hà nhìn qua Đường Thế Dân một cái rồi đáp:

- Chuyện cờ bạc thì phải công bằng, chẳng ai có thể chiếm phần thượng phong cho mình cả. Nếu lão phu gieo được số yêu thì lão phu cũng uống mấy giọt thuốc độc trong cái bình rượu kia.

Đường Thế Dân trợn mắt nhìn lão quái nhân kỳ quái:

- Các hạ thua tại hạ cũng uống như thường thật chẳng?

Quái nhân gật gù:

- Tại sao lại không thật.

Đường Thế Dân nói:

- Tại hạ thắng các hạ thì được tự do dời khỏi chốn này một cách an toàn, còn các hạ thua thì vong mạng, đây không phải là một chuyện thiệt thòi lớn lao cho các hạ hay sao? Các hạ có nghĩ như thế không?

Quái nhân nghe vậy vùng cười khà lên:

- Tiểu tử, lời ngươi hay thật, ngươi quả là một kẻ cờ bạc có đạo đức nhân nghĩa hơn người khác. Song lão phu phá lệ như vậy cũng đủ cho lão phu phải chịu hậu quả rồi. Uống vài giọt thuốc độc hầy còn là một hình phạt hết sức nhẹ nhàng đấy.

Quái nhân ă nói rất thông dong, coi cái chết đối với lão ta chẳng ra cái quái gì cả.

Đường Thế Dân xoay chuyển ý nghĩ trong đầu, nói với lão quái nhân:

- Tại hạ có một điều thắc mắc trong lòng.

- Tiểu tử cứ nói.

- Nếu tại hạ thua tại hạ uống mấy giọt thuốc độc đó thì là số mạng đã định rồi, song nếu các hạ thua tại hạ chết đi, làm sao tại hạ ra đi yên tâm được.

Quái nhân cười khà lên:

- Ha ha... lão phu là hạng người gì. Người muốn bảo lão phu không dám mở cánh cửa này cho người chạy à. Hãy coi đây.

Dứt tiếng, lão quái nhân thò tay xuống phía dưới nhấn một cái, tức thì nghe tiếng xè xè từ đâu đó không rõ. Tiếp theo những tiếng lịch kịch... tức thì cánh cửa sắt nhấc lên khỏi mặt đất một khoảng.

Đường Thế Dân thấy cánh cửa sắt đã mở thì tâm tình chấn động, vì không ngờ lão quái nhân lại có thể mở cửa như vậy.

Đây chính là một cơ hội bằng vàng cho chàng tháo cũi sổ lồng thoát khỏi vùng tử cảnh này.

Bất cứ là ai trong lúc gian nguy cũng đều úy tử tham sinh, muốn được sống còn trong cõi trời đất. Đường Thế Dân vẫn bằng xương bằng thịt làm sao thoát khỏi điều đó.

Song ý niệm đó lập tức bị dập tắt trong đầu óc của Đường Thế Dân.

Chàng thấy nếu hành động như thế sẽ vô cùng hen hạ, không xứng đáng là một trang thiếu hiệp giang hồ.

Đường Thế Dân quay lại:

- Vậy thì chúng ta dọn bàn.

Đây quả thật là một dũng khí rất lớn làm kinh dị lão quái nhân không ít.

Sau đó lão quái nhân cười ha hả:

- Quả tình lão phu đã gặp bạn tri âm. Thật là ngàn năm hiếm có đấy tiểu tử, người có đủ tư cách là một tay cờ bạc chân chính, dũng khí hơn người.

Đường Thế Dân ngang nhiên bước lại ngồi xuống đối diện với lão quái nhân rồi bảo:

- Vậy thì mời các hạ gieo trước.

Lão quái nhân vỗ tay:

- Tiền chủ hậu khách, hay hay...

Nói xong, lão quái nhân đưa hai tay bụm lấy hột xúc xắc, xóc lên xóc xuống mấy cái, miệng lầm bầm như van vái một điều gì, giống hệt một tay cờ bạc.

Đường Thế Dân trợn mắt to lên nhìn không hề chớp, đương nhiên đây là trường hợp rất khẩn trương.

Đây là một cuộc đánh bạc có liên hệ đến tính mạng của Đường Thế Dân, làm sao chàng khỏi hồi hộp, phập phồng.

Thua tiền bạc, châu báu còn có thể sắm lại, chứ sinh mạng mà mất đi thì đâu có thể tìm lại được. Hễ thua là phải chết, đâu còn mạng để tiếp tục nữa.

Cho nên, dù là kẻ can trường tốt bậc, song Đường Thế Dân cũng không khỏi căng thẳng thần kinh tốt độ, mồ hôi chảy đầm đề.

Đến cả lòng bàn tay của chàng, mồ hôi cũng tháo ra, quả tim đập mạnh, hơi thở nặng nhọc vô cùng.

Lúc ấy, quái nhân cứ xóc hạt xúc xắc trong tay hoài chưa chịu ngưng. Vì mặt mũi lão ta kỳ quái như ma quỷ, cười cũng như khóc mà khóc cũng như cười, quả khó mà đoán nổi tâm tình của lão.

Không hiểu lão quái nhân ung dung hay cũng khẩn trương cao độ như Đường Thế Dân.

Thình lình lão quái nhân gọi to lên:

- Lục!

Sau đó lão ta ném hạt xúc xắc quay vòng tròn trên chiếu, quay nhiều lần rồi mới chịu ngưng hẳn.

Đường Thế Dân không dám thở, cũng không dám nháy mắt, nhìn chăm chăm vào hạt xúc xắc vừa dừng lại.

Suýt nữa chàng bật kêu thành tiếng:

- Trời! Lục.

Quả thật hạt xúc xắc kia phơi bày con số 6 ở trên. Lão quái nhân đã chiếm thượng phong rồi.

Toàn thân Đường Thế Dân muốn run lên, cố trấn áp lắm mới kềm nổi cơn kích động quá mãnh liệt đó.

Tình hình này, Đường Thế Dân không còn hy vọng gì có thể thắng nổi lão quái nhân nữa, mà chỉ còn thủ hòa mà thôi. Muốn thủ hòa chàng phải gieo cho được con số 6

Quái nhân gieo được con số 6, cười khà:

- Lão phu đoán đâu có sai.

Rồi lão ta đưa hạt xúc xắc cho Đường Thế Dân.

- Tiểu tử! Bây giờ đến lượt ngươi, hãy cầm lấy xúc xắc mà gieo, nếu được số 6 là hòa, còn dưới số đó thì ha ha... quả thật Diêm Vương đã gọi ngươi thật rồi.

Đường Thế Dân gắng gượng nhận lấy hạt xúc xắc do lão quái nhân trao cho, nhưng chàng không bụm tay như lão quái nhân.

Bàn tay của Đường Thế Dân có hơi run vì đã bị kích động đến cực độ.

Chàng khấn thầm trong bụng:

- Hãy gieo cho được số 6.

Sau đó, Đường Thế Dân cầm hạt xúc xắc ném ngay xuống chiếu.

Hạt xúc xắc quay tròn nhiều vòng rồi sau cùng dừng lại.

Đường Thế Dân trở mắt nhìn.

- Yêu!

Quái nhân hô to tiếng "yêu" rồi trở ra một tiếng cười như quỷ hú giữa đêm khuya.

Bấy giờ mặt mũi của Đường Thế Dân tối sầm lại, choáng váng ngồi không vững, toát lạnh cả toàn thân.

Chàng đã thua lão quái nhân canh bạc này rồi. Và thua bằng tính mạng chứ không phải bằng tiền.

Đường Thế Dân đảo mắt nhìn ra cửa thì thấy bên ngoài trắng sáng vắng vặc...

- Cứ xông ra ngoài đi!

Có tiếng thúc giục ở trong lòng của Đường Thế Dân.

Sự sống hay chết trong thời gian này chỉ cách nhau trong một đường tơ kẽ tóc mà thôi.

Bản năng sinh tồn nổi dậy mãnh liệt trong lòng Đường Thế Dân.

Với tình hình này nếu Đường Thế Dân thi triển kinh công tuyệt tích vẫn có thể thoát khỏi tòa nhà bí ẩn này một cách an toàn.

Trái lại, nếu võ công của quái nhân quá cao siêu thì đó là số mệnh an bài cho chàng.

Đường Thế Dân cau mày nghĩ ngợi mãi chưa lấy được một quyết định cuối cùng cho con đường sinh lộ.

Chợt trong khi ấy lão quái nhân cất giọng lạnh lẽo như ma từ cõi âm vọng về bảo Đường Thế Dân:

- Tiểu tử! Ngươi chớ nên thất hứa! Nay ngươi đã thua ta rồi, thì hãy nên thi hành theo như đã định.

Đường Thế Dân chợt nổi một loạt cười quái gở làm chấn động cả tòa bí thất của lão quái nhân một cách lạ lùng.

Lão quái nhân ngạc nhiên đưa cặp mắt quỷ dị nhìn Đường Thế Dân:

- Tiểu tử ngươi cười cái gì vậy.

Đường Thế Dân lại cười thêm một loạt nữa mới chịu ngưng.

Quái nhân lập lại câu hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi cười gì vậy?

Bây giờ Đường Thế Dân mới đáp:

- Tại hạ có chuyện buồn cười.

Quái nhân trợn đôi mắt quỷ dị sáng ngời:

- Đừng dài dòng, ngươi đã thua thì hãy uống bình thuốc độc này cho rồi.

Đường Thế Dân nhếch mép:

- Chuyện đâu còn đó. Các hạ chớ nên nôn nóng làm gì. Tại hạ sẽ giữ đúng lời hứa mà.

Lão quái nhân vỗ tay:

- Hay! Hay... khí khái. Quả là một trang thiếu niên hào hùng, một đóa kỳ hoa hiếm có của võ lâm.

Rồi lão quái nhân bung bình rượu độc và một cái chung trao cho Đường Thế Dân:

- Tiểu tử! Uống đi. Bình rượu độc đây này.

Đường Thế Dân tự biết không thể nào từ chối được, than thầm:

- Khổ rồi đây!

Chàng thò tay định cầm lấy cái bình rượu đoạn rót ra thì thình lình nghe có tiếng động ở phía ngoài.

Tiếp đó một giọng đàn ông nổi lên:

- Xin bái kiến thái thượng.

Đường Thế Dân quay lại nhìn thì thấy một người đàn ông đã đứng ở ngoài.

Người đàn ông này chính là đại tổng quản của tòa Phong Bảo, là vị ân nhân của chàng.

Dư Định Tân đứng ngoài cửa chứ không dám xông vào tòa bí thất.

Cho đến bây giờ, Đường Thế Dân mới phát giác có một lần gạch trắng cách chỗ Dư Định Tân đứng chừng vài tấc.

Chính Dư Định Tân không dám vượt qua khỏi lần mức này,

Đó là vòng cấm của tòa bí thất của lão quái nhân,

Về phần Dư Định Tân đứng ngoài vòng cấm, có vẻ cung kính đối với lão quái nhân vô cùng,

Xem thế đủ biết địa vị của lão quái nhân cao tốt bậc đến thế nào rồi.

Lúc bấy giờ, Đường Thế Dân khích cảm lạ lùng.

Sự khích cảm này không phải là bi thương, không phải oán hận cũng không phải phần uất, cảm hờn, và cũng không phải là gì cả.

Đường Thế Dân muốn gọi Dư Định Tân nói vài lời, nhưng chợt nghe cổ họng mình nghẹn ngào, không thể thốt ra lời được.

Chàng cũng không lấy làm ngạc nhiên vì không hiểu Dư Định Tân gọi lão quái nhân là "thái thượng" là thái thượng gì?

Tại sao đại tổng quản Phong Bảo gọi danh từ đó?

Lão quái nhân này chính thật là ai?

Đường Thế Dân cố dần tâm tình xuống, chờ xem lão quái nhân đối phó cách nào đối với tổng quản Phong Bảo.

Lão quái nhân chợt trầm giọng:

- Chưa đến mừng một hay ngày rằm, người đến đây làm gì?

Dư Định Tân vòng tay cung kính:

- Bẩm thái thượng, thuộc hạ vào đây bái kiến thái thượng có một việc.

- Việc gì?

Dư Định Tân chỉ Đường Thử Dân tiếp:

- Bẩm thái thượng! Đường thiếu hiệp chính là người khách...

Lão quái nhân cười lạnh lẽo:

- Lão phu đã biết từ lâu rồi, nếu không là khách làm sao lọt vào Phong Bảo được.

Dư Định Tân một mực cung kính:

- Chỉ vì vị thiếu hiệp này là thượng khách...

Lão quái nhân trợn mắt sáng ngời:

- Thượng khách rồi thế nào?

Dư Định Tân như sợ hãi, ấp úng một lúc mới nói:

- Bẩm thái thượng, Thuộc hạ xin thái thượng khoan hồng đối với vị thiếu hiệp thượng khách kia một lần.

Lão quái nhân rống to:

- Cầm mồm lại. Như thế ngươi bảo lão phu hủy bỏ quy củ của tòa bí thất này sao?

Dư Định Tân run rẩy:

- Bẩm thái thượng, thuộc hạ không dám phạm thượng, chỉ vì...

- Chỉ vì sao?

- Chỉ vì vị thiếu hiệp kia vừa đến Phong Bảo chưa rõ quy củ ở đây nên mới vi phạm vào cấm địa, xin thái thượng tha tội chết cho!

Quái nhân giận dữ phất bàn tay to như cái quạt:

- Chớ có nhiều lời vô ích, quy củ đã an bài, không thể nào thay đổi được. Gã tiểu tử này mặc lão phu xử liệu. Ngươi hãy lui ra mau.

Dư Định Tân run giọng:

- Bẩm thái thượng, đây chính là lỗi của thuộc hạ, chỉ vì thuộc hạ không cho vị thiếu hiệp kia biết trước vùng cấm địa.

Quái nhân buông trầm giọng:

- Lão phu chẳng quản tới chuyện này, có điều luật lệ đưa ra rồi thì không thể nào hủy bỏ được. Chớ có dài dòng thêm nữa.

Dư Định Tân vái dài:

- Bẩm thái thượng, chuyện này lỗi thuộc hạ, thuộc hạ xin thế mạng cho Đường thiếu hiệp, nếu không trọn đời chẳng yên tâm được.

Mấy lời của Dư Định Tân vừa thốt khiến cho Đường Thế Dân cảm kích đến tận cùng. Chàng nói to lên:

- Dư tổng quản, thịnh tình của ngài tại hạ nguyện trọn đời ghi nhớ, đền chết cũng mang theo, song tại hạ xin chịu số mạng này, không thể làm liên lụy đến tổng quản được.

Dư Định Tân xúc động:

- Đường Thế Dân! Hiền đệ khiến cho ta trọn đời không thể nào yên tâm được.

Đường Thế Dân cắn răng:

- Dư tổng quản, lúc này tại hạ trông thấy có một người lọt vào trong Bảo, tại hạ đuổi theo đến tòa bí thất này thì hấn biến mất. Mong tổng quản tìm cho được hấn, nếu không hậu quả khó lường.

Dư Định Tân kinh ngạc:

- Quả thật có chuyện này sao hiền đệ?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Quả đúng như vậy!

Quái nhân buông lạnh:

- Cầm mồm lại. Ở đây đâu thể xảy ra chuyện này.

Đường Thế Dân khẳng khái:

- Dư tổng quản, ngài hãy yên tâm trở về, tại hạ xin theo số mạng đã an bài.

Nói xong Đường Thế Dân quay lưng đi vào.

Lão quái nhân đứng dậy:

- Quả là một đấng nam nhi chí chí, đáng ngợi khen.

Đường Thế Dân cười cuống ngoạ:

- Nam nhân chí chí à! Ha... ha...

Chàng tự ngoạ lấy mình hai chữ nam nhi trong giờ phút tận cùng này.

Người võ lâm vẫn biết không nên lấy một thứ hình thức anh hùng tính làm thử thách, song có khi không thử thách cũng chẳng xong.

Đã biết hai cái danh từ anh hùng, hảo hán suông là không đáng kể, nhưng hoàn cảnh hiện tại quả thật dở khóc dở cười.

Đường Thế Dân chưa xót trong lòng vô tả. Chàng không sợ chết, mà chỉ sợ sau khi lia bỏ cõi đời rồi không ai đảm đương chuyện báo cừu tiết hận.

Bấy giờ, Đường Thế Dân đã tới bên giường, thò tay cầm bình rượu độc lên.

Đến đây, cần phải có tinh thần coi cái chết nhẹ tựa lông hồng của kẻ dũng sĩ mới có thể thi hành được.

Lúc ấy! Dư Định Tân vẫn đứng sững ở phía ngoài tòa bí thất không mở miệng nói thêm một lời nào nữa.

Lão theo dõi từng cử động của Đường Thế Dân.

Cặp mắt của lão quái nhân chợt bắn ra hai tia sáng kỳ dị chiếu thẳng vào mặt Đường Thế Dân, rồi buông trầm giọng xuống:

- Đường thiếu hiệp còn điều gì trời trăn lại hay không?

Đường Thế Dân buông thông:

- Không có!

Lão quái nhân cười khà:

- Thế ngươi không có chút gì lo âu trước giờ lâm chung à?

Câu nói này của quái nhân có vẻ như châm biếm Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân hiểu ý trợn mắt nhìn lão quái nhân cười lạnh lẽo, nhưng không đáp một lời nào cả.

Chàng ung dung mở nắp bình độc dưng ra, kê lên miệng một cách hết sức tự nhiên.

Lão quái nhân vỗ tay:

- Quả thật anh hùng, đại hiệp sĩ.

Lúc này Đường Thế Dân lại càng bình tĩnh hơn trước, uống đi hết mấy ngụm thuốc độc ở trong bình.

Uống xong, Đường Thế Dân đặt bình rượu độc xuống, rồi đứng sừng sững như một vị thiên thần.

Chàng chờ đợi tử thần đến với mình.

Lúc ấy, lão quái nhân cầm hạt xúc xích trao cho Đường Thế Dân:

- Tiểu tử! Ngươi hãy ném lại xem sao!

Đường Thế Dân lạ lùng:

- Như thế có ý nghĩa gì?

Lão quái nhân nói:

- Trước khi chất độc chưa phát tác, lão phu muốn ngươi tìm hiểu nguyên nhân của hạt xúc xích này.

Đường Thế Dân cầm lấy hạt xúc xích ném xuống chiếu một lần nữa. Hạt xúc xích quay vòng tròn, sau đó cũng trở lại số yếu.

Đường Thế Dân than thở:

- Âu cũng là do số mạng đã an bài.

Sau đó, Đường Thế Dân than thở:

- Tại hạ lâu này không tin theo số mạng, song đến nay dù muốn dù không thì cũng phải tin rồi.

Lão quái nhân cười lên ha hả, đưa cánh tay áo lên, tức thì trong tay áo lão rút ra một hạt xúc xích thứ hai.

Hạt này chỉ 6 điểm sau khi lăn đi mấy vòng.

Bất giác, Đường Thế Dân động tâm, cầm hạt xúc xích đó gieo xuống giường.

Hạt xúc xích xoay tròn rồi chỉ số 6, như lão quái nhân đã gieo.

Đường Thế Dân sửng sốt chột "à" kèn một tiếng.

Khi đó chàng quát to:

- Đây là âm mưu gì. Thật là hèn hạ không đáng mặt anh hùng.

Lão quái nhân cười khà, nhìn Đường Thế Dân bằng cặp mắt thản nhiên rồi nói giọng ngạo nghễ:

- Thiếu hiệp! Hiện giờ ngươi mới biết hay sao?

Đường Thế Dân cháy phừng lửa giận, rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, thét lên:

- Hiện nay biết cũng chưa muộn gì.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>